

[Søren P. Larsen.]

artede Priser at gaa frem efter og fik ikke de Spring, som Det statistiske Departement har maattet indrømme findes i de Beregninger, der foreligger. Jeg mener imidlertid, at det er et Spørgsmaal, man med større Udbytte kan drøfte, naar Sagen foreligger i Udvalget. Jeg mener, her er et Problem, man maa røre ved, og jeg takker den højtærede Minister for den Redegørelse, han har foranlediget, at Departementet har tilsendt mig.

De øvrige Dele af Lovforslaget omhandler fortrinsvis de Spørgsmaal, der knytter sig til offentlig Forsorg, og de tekniske Ændringer, de enkelte Suppleringer, som Lovforslaget tilsigter, saavel som Ændringerne fra „Underudvalg“ til „Børneværnsudvalget“, hele dette Led af tekniske Ændringer vil vi selvfølgelig medvirke til at gennemføre; men, som jeg hævdede i Fjor paa mit Partis Vegne, overalt, hvor det drejer sig om Ændringer, der kan medføre en Stigning i Udgifterne, vil vi ikke være med. Og jeg tror nok, jeg tør antyde, at Erfaringerne fra det sidste Aar ikke ligefrem opfordrer til at udvide Lovforslagets Rammer. Enten det nu sker ved at løfte Indtægtsgrænserne eller forøge Omfanget af de Fradrag, der kan foretages for Kontingenter og Forsikringer af forskellig Art, er det givet, at saadanne Ændringer vil medføre en væsentlig Stigning i Udgifterne. I det Øjeblik det højtærede Socialministerium skal til at beregne Lovforslaget, støder man da ogsaa Gang paa Gang paa Udtalelser i den Retning fra Departementet og fra den højtærede Minister i Bemærkningerne til Lovforslaget, f. Eks. Bemærkningen om, at man maa „løseligt anslaa Statens Merudgift“ til det og det Beløb, „rent skønsmæssigt“ staar der længere nede, Udgifterne maa „anslaas“, og der sluttet med:

„Da der vanskeligt kan fremskaffes egentligt og sikkert Grundlag for Beregningen af Stigningen, er de forskellige foran nævnte Beløb — der for Statens Vedkommende i alt vil andrage ca. 2 Mill. Kr. aarligt og for Kommunernes Vedkommende ca. 450 000 Kr. aarligt — som anført rent skønsmæssige.“

Jeg forstaar imidlertid godt, at naar Lovgivningen bevæger sig paa Omraader, hvor der er Tale om skønsmæssige Ydelser, vil det være meget vanskeligt paa Forhaand at sige, hvad de og de Ændringer vil komme til at beløbe sig til i Penge.

Den højtærede Minister har i Aar ladet Lovforslaget gaa til Erklæring hos Sogneraadsforeningerne, hos Købstadforeningen

og hos Foreningen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, og Udtalelserne fra de paagældende Organisationer findes som Bilag til Lovforslaget. Jeg skal ikke gennemgaa dem, men kun sige, at naar man ser Underskriften for Den danske Købstadforening og man ser Underskriften for Foreningen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, er det gode gamle Bekendte her i Folketinget, vi støder paa, en højt betroet Ordfører for Socialdemokratiet det ene Sted og en fremragende Finansminister det andet Sted. „Som man raaber i Skoven, faar man Svar“, siger man, og det vilde være underligt, om det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen saavel som den højtærede Finansminister havde udtalt sig imod de Lovforslag, som den højtærede Socialminister har fremsat. Og det er ganske interessant Udtalelser, en Flertals- og en Mindretals-Udtalelse fra Købstadforeningen, som vi senere kan vende tilbage til.

Selve Sociallovens forsikringsmæssige Opbygning skulde jo i nogen Grad gaa igen i Forsorgslovgivningen, saa sandt som man i Forsorgslovgivningen har fastlagt, at Folkeforsikringens Rammer var de Sæts, der kunde være Tale om at fordele skønsmæssige Beløb efter, hvor det drejer sig om Forsorgslovgivningen. Men det er lige saa givet, at i samme Øjeblik man forlader den forsikringsmæssige Linie og Administrationen i det daglige Liv bevæger sig paa det rent skønsmæssige, bliver Forholdet noget anderledes, og det gælder ikke mindst for de Bestemmelser, som knytter sig til hele det Afsnit i vor Forsorgslovgivning, som handler om Kommunehjælp. I Loven om offentlig Forsorg staar der i § 297, at man skal

„iagttagte, at Hjælpen“

— Kommunehjælpen —

„ikke overstiger den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring eller denne Lovs foregaaende Kapitler formentlig vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Transgsituation . . .“

Det vil sige, at § 297 holder Kommunehjælpen nede paa Niveau med Invalidehjælpen. Og i den tidligere Socialminister Hr. Steinckes Noter til Socialreformen hedder det, at det er Maksimum, men dermed er ikke sagt, at vedkommende skal have indtil Maksimum i det givne Tilfælde.

Se, saaledes taler baade Loven og Profeten! Hvordan man saa administrerer i det daglige Liv, er imidlertid noget andet. Jeg vil indrømme, at det er uhyre vanskeligt at beskæftige sig med disse Sager. I det af